BALBY NAT
251521
45142218
UJMXJUXMFDILJPMSHQ
JFCGEZUKJZMHUNFP
HXIKTJUVYRJHMQJDVZ
UGRJMDPZEKTNOVSIJD
START

HUN

Balby Nat

Publio Kiadó

2012

Minden jog fenntartva!

balby.nat@gmail.com

igaz.vilmos@gmail.com

mylord.alfred.byron@gmail.com

maxituti.kuki@gmail.com

huncypuncy@gmail.com

linh.dangh.co@gmail.com

1. FEJEZET

A 2007. március 12-i gyönyörű napsütés nem melegítette fel túlzottan Edinburgh levegőjét. Délután fél kettőkor is alig 11 fok volt a hőmérséklet. A Holyrood parkban mégis élénk zöld volt már a fű, és a fák is rügyeztek, pedig ilyenkor általában még nem szoktak. Idén azonban szokatlanul sok napsütéssel, idejekorán köszöntött be a tavasz.

A hatalmas területű gyepen kialakított focipályán a közeli iskola növendékei rúgták a bőrt. Távolabb néhányan sárkányt eregettek. Az úton egy szemetesautó araszolt, a városi kukákat ürítették belé. Néhányan az út szélén kocogtak,

mások pedig a dombon igyekeztek a csúcs felé. A domb lábánál elterülő, a rengeteg hattyú meg kacsa miatt rendkívül népszerű tó partján természetesen most is voltak, akik etették a madarakat. Nagyszűlők az unokákkal, vagy csak magányosan sétáló nyugdíjasok, esetleg szerelmes párok meg mindenféle turisták látogatták ezt a helyet előszeretettel.

Úgy látszik, a meglehetősen szürke és egyhangú tél utáni szép idő ma sok embert kicsalt a szabadba, ilyen forgalom ugyanis máskor csak hétvégén fordul itt elő. Ma hétfő van, ennek ellenére, a nyugdíjasokon kívül itt is ott is feltűnik egy-egy ráérősen sétálgató, esetleg kocogó, szemmel láthatóan ereje teljében lévő egyén, akinek ilyenkor a munkahelyén lenne a helye.

Ezen morfondírozott az a fiatal férfi, aki az Arthur’s Seatről visszafelé jövet, félúton megállt a domb oldalán lévő, hajdani kápolna romjainál, és letekintett a tájra.

“Nem is értem, miért csodálkozom -gondolta, -hiszen én is dolgozhatnék most, mégis itt vagyok. Csakhogy ma szabadnapom van. Lehet, hogy a többieknek is?“

Hosszú haja meg kigombolt, hosszú kabátja lobogott a szélben, és ez jól esett neki. Bakancsos bal lábát a romos falra tette, kezeit kabátja zsebébe süllyesztette. Értelemes arcát keskeny bajusz és szakáll tette még karakteresebbé. Éles, szürke szemeivel, melyeket az erős fény ellen napszemüveggel védett, a park legtávolabbi zugáig ellátott.

Nem jött, hogy megmozduljon, inkább tovább nézelődött. Megállapította, hogy a tó ma különösen népszerű. A kacsáknak jó napjuk van, sokan etetik őket. Valaki, aki eddig

sem a madarakkal foglalkozott, hanem egy padon ülve valamilyen készüléket nyomogatott, felállt és távozott. Helyére hamarosan újak érkeznek, a park különböző pontjain feltűnt egy-egy ember, aki szemmel láthatóan a tó felé tartott. Az egyik kocogó is megszakította útját, hogy megtekinthesse a hattyúkat. Füleiből fülhallgató zsinórja lóg, felkarjára iPod van csatolva, arról hallgatja a zenét.

Vagy mégsem?

A férfi a romnál az árnyékba húzódott, onnan figyelte merőn. A kocogó most féltérdre ereszkedett, hogy a cipőfűzőjét megigazítsa. Közben mintha motyogna.

Nézd csak a kis hamist! Hiszen ez csak álca! Nem iPod, hanem egy kis adóvevő van nála, azon keresztül beszél valakihez. A férfi most egy másik alakot vett szemügyre, aki a gyep közepén egy kisgyereknek nyújtja az elgurult labdáját, és vélhetően hozzá beszél, de neki is van valami a fülében. Feláll, és látszólag céltalanul folytatja útját a tó felé.

Innen fentről jól lehetett látni, amint a park különböző sarkaiból, több személy is ugyanabba az irányba tart. Ezek az emberek mind azt a látszatot keltik, mintha semmi dolguk sem lenne, csak éppen levegőznek egy kicsit. Például az a fiatal pár, akik kézenfogva sétálgatnak, vagy az a természetfotós, aki mindent összevissza lefotóz… és a többiek is. Néha mintha magukban beszélnének. A nő meg a férfi nem néznek egymásra, amikor megszólalnak. Ilyenkor is inkább a környezetüket kémlelik, mint egymás “szerelmes szemét”.

Nocsak, nocsak. Ezek itt zsaruk –mosolyodott el a hosszú

fiatalember. –Két percen belül mind itt lesznek a tónál. Sajnos, nekem dolgom van, úgyhogy nem tudom megvárni őket.

Azzal nyugodt léptekkel elindult a dombról ellenkező irányba, a belváros felé.

Odalent egyre jobban szorult a gyűrű a tó körül. A kocogó, aki a cipőjét babrálta, beleszólt a mikrofonjába: “A pocsolyánál vagyok. Biztos, hogy itt van a pasas?”

Valaki válaszolt:

“A központ szerint igen. Az előbb mérték be. Maradj ott, és figyelj. Mindjárt ott leszünk mi is.”

A kocogó egy kicsit még ugrált és hajlongott, karjait lengette, de közben az embereket figyelte lopva.

Nemsokára felbukkantak kollégái is. A fiatal pár már ott állt mellette, de nem néztek rá. A fotós most a hattyúkat fényképezte, ám hirtelen abbahagyta, mert eszébe jutott, hogy telefonálnia kell. Előkapta mobilját és tárcsázott.

A többiek csak simán bámészkodtak.

Azonban nem a természet szépségeire voltak kiváncsiak, sokkal inkább arra figyeltek, hogy a környéken lévő emberek közül kinek csörren meg a telefonja. Közben a fotós utasításait hallgatták, aki a telefonját a fülénél tartotta ugyan, de hozzájuk beszélt a rejtett mikrofonján keresztül. “Most fog kicsengeni, nagyon figyeljetek”.

Nagyon figyelt mindenki, de semmit sem hallottak. Valaki visszakérdezett: “Csörög már, vagy mi van? Vagy nem

kapcsol?”

“Csörög, már vagy fél perce. Na most bekapcsolt a hangposta. Basszus. Senki sem észlelt semmi gyanúsat?”

Sorba érkeztek a válaszok: “Nem, nem, semmi,…”

“Akkor elszalasztottuk. Vissza a kocsikhoz!”

2. FEJEZET

A civilruhás rendőrök beszálltak a három, jelzés nélküli autóba és további utasításra vártak. Parancsnokuk, Ivery hadnagy, nyakában a fényképezőgépével, rádión hívta a központot.

-Központ, itt Ivery hadnagy, vétel...

-Ivery hadnagy, itt központ, vétel –válaszolt egy női hang.

-Nem sikerült elkapni a keresett személyt, időközben meglépett. Be tudjátok mérni a telefonját, hogy merre járhat?

-Pillanat… igen látjuk. Úgy látszik, autóba ült és kifele halad a városból, a Dalkeith Road-on délkeleti irányba. Nincs még nagyon messze, úgy látszik, nem siet. Ha így halad, öt percen belül éri el a város szélét.

-Oké, köszi. Maradj vonalban, hogy folyamatosan közölhesd a fickó helyzetét. Utánna megyünk.

Majd a fején lógó mikrofonon keresztül szólt társaihoz:

-Indulás. Elkapjuk. Kettes, hármas autó, kövessetek.

Negyed óra múlva azt az információt kapták, hogy a

követett személy megállt. Már a városon kívül jártak, és a környéken csupán gyártelepek valamint raktárak voltak láthatók. Körülbelül három perc múlva le kell kanyarodniuk egy mellékútra, és további négy perc után utólérik.

-Hol a fenében mászkál ez az alak? –csodálkozott Ivery. –Itt már nincs semmi, csak mező.

Kisvártatva választ kapott kérdésére. A bekötőút végén feltűnt a környék hulladékfeldolgozója.

Ivery elnyomott egy szitkot. Rosszat sejtett.

-Attól tartok, hogy ez az átkozott átvert minket. Kettes, hármas kocsi, figyelem –szólt bele a rádióba –azt gyanítom, hogy Dino barátunk a kukába dobta a telefonját, és azt követtük. Nem zárhatjuk ki azonban, hogy a fickó itt dolgozik, esetleg meglátogat valakit. Ezért mindent és mindenkit szemmel tartani, ketten menjetek az adminisztrációs épületbe.

Begördültek az udavarra. A parkolóban néhány személyautó vesztegelt. Valamivel odébb egy műanyag hulladékot szállító teherautó épp kiürítette tartalmát egy konténerbe. A mögötte lévő gyárszerű épületből mindenféle gépzaj hallatszott.

A rendőrök kipattantak a kocsikból és szétszéledtek olyan módon, hogy mindent szemmel tarthassanak.

John Skipton, a kocogó nyomozó Alan Davies társaságában a Reception feliratú ajtóhoz ment, belépett, és igazolványát felmutatva bemutatkozott a recepciós hölgynek:

-Skipton őrmester, Lothian and Borders Police. Hogy van?

-Jó napot, őrmester úr, köszönöm, jól. És ön?

-Remekül.

-Miben segíthetek?

-Érkezett mostanában valaki a telepre?

-Tudtommal nem, aki itt van az mind reggel jött. A látogatók már mind elmentek, új nem érkezett. De itt a nyilvántartás, ebbe mindenkinek be kell írnia, hogy mikor érkezett és távozott.

Skipton bele nézett, az utolsó látogató több mint fél órája távozott. Az érkezés rovatban az utolsó bejegyzés már több, mint két órás.

-És biztos, hogy mindenki beírja magát?

-Biztos, én figyelem, és szólok, ha valaki elmulasztaná. Tűzvédelmi előírás.

-Hm. Nem bánja, ha kicsit körülnézünk az épületben?

-Csak tessék. Egy pillanat, beengedem önöket. Ha belépnek azon az ajtón, a többin már nincs mágneszár.

Megnyomot egy gombot, mire halk kattanás hallatszott.

-Nyitva van, húzza meg.

A nyomozó kinyitotta az ajtót, de még visszaszólt:

-Ennyit arról, hogy mindenki beírja magát a könyvbe. Tőlünk például nem kérte.

-Iii..ááá… –próbált védekezni a recepciós, de már nem volt kinek, a nyomozók bementek az irodába.

Egy nagy helyiségbe érkeztek, tele íróasztalokkal. Köszöntek, néhányan fogadták, de nem túlzottan foglalkoztak velük, pedig Skipton elég furcsán festett polóban és rövidnadrágban. Mindenki elmerült a munkájába. Rögtön jobbra volt egy lépcső, amely az emeleti irodába vezetett. Balra nyíltak a mellékhelyiségek, a konyha, fénymásolószoba, tároló.

-Alan, te menj az emeletre és ott figyelj. Én itt maradok.

Pár perc múlva megszólalt a hadnagy a fülhalgatójukban. „Mindenki figyeljen, most kezd csörögni…”

Skipton éberen hallgatózott, de nem hallott csörgést. Davies az emeleten hasonlóképpen eredménytelenül járt.

Egy perc múlva elhagyták az épületet.

Az őrmester távozóban még megkérdezte a recepciós hölgyet:

-Csak itt lehet parkolni a ház előtt, vagy van aki máshol tartja az autóját?

-Nem, egyszerűen képtelenség máshol parkolni, minden négyzetlábnyi területet konténerek foglalnak el, kivéve ezt a parkolót. A telepen kívül pedig nincs más, csak mező.

-Köszönöm a segítségét, see you later.

-No problem, bye… –válaszolta az angol hölgyekre jellemző iszonyatosan magas hangon, amely az utolsó szótagnál már nyávogásba megy át.

Eközben Ivery hadnagy gyors léptekkel a gyárépülethez ment.

-Hol találom a műszakvezetőt? –kérdezte az egyik munkástól.

-Itt jön éppen… Főnök, ez az úr téged keres.

-Igen? Jó napot, hogy van? –üdvözölte látogatóját.

-Egész jól, köszönöm. Ivery hadnagy vagyok, Lothian and Borders Police. Megtenné hogy leállítja a gépeket és összehívja az embereit? Mindenkit aki jelen van, a sofőröket is beleértve.

A műszakvezető gyanakvó tekintettel nézett rá, egy pillanatig várt, majd megkérdezte:

-Miért, mi történt?

-Mindjárt megtudja, csak tegye amit mondok.

-Rendben. Egy pillanat.

Eltűnt, és kisvártatva hallani lehetett, ahogy itt is, ott is leáll egy-egy gép, mígnem teljesen csend lett. Már csak egy-egy koppanás, recsegés vagy csörömpölés hallatszott, de ezek is elhaltak és fokozatosan mindenfelől közeledő léptek váltották fel a zajt. Mikor mind összegyültek, Ivery megkérdezte:

-Nem hiányzik senki?

A műszakvezető tudta, hogy nem, de azért körbenézett.

-Nem -válaszolta, - mindenki itt van.

Elképedve látta, hogy a nyomozó, ahelyett hogy elmondaná, mit akar, előveszi a telefonját és tárcsáz. Mit akar ez? Csak nem azért csődített össze bennünket, hogy tanúi lehessünk a telefonbeszélgetésének?

Ivery, miután a rádióján halkan figyelemre szólította fel társait, hallgatta, amint a hívott szám kicseng, egyszer, kétszer,... sokszor... Akármennyit várt, nem történt semmi.

-Sejtettem… Az átkozott… Érkezett az utóbbi fél órában hulladék azon kívül, amit épp most ürítettek ki? –kérdezte, de mielőtt bárki reagált volna, a nyomozó csapat női tagja lépett be az udvarról.

-Parancsnok, azt hiszem megvan.

Ivery kirohant. A munkások értetlenül egymásra néztek, majd követték az idegeneket akikről nem tudták, hogy kicsodák. A műszakvezető nem közölte velük, hogy a rendőrség van itt. Skipton meg Davies nyomozók is akkor tértek vissza az udvarra.

Kint megismétlődött az előbbi jelenet. A hadnagy újra tárcsázott.

Ezúttal mindenki meghallotta. A mellettük levő konténerből felcsendült a Carmina Burana. Amibe az imént ürítették ki a teherautó tartalmát.

Csúfolódva zengte: „O Fortuna, velut luna, status variabilis...” - Ó Szerencse, változó vagy, akár a hold...

-Kinyitni! –parancsolta Ivery. Két munkás azonnal odaugrott, elhúzták a reteszeket és felnyitották a konténer oldalát. Nagy mennyiségű műanyagpalack zúdult az udvar

aszfaltjára. A palackokkal együtt kiesett és nagyott koppant egy telefon... Még mindig rezgett meg zenélt... „Sors immanis, et inanis...”- a végzet szőrnyű és üres...

Ivery kikapcsolta.

-Köszönjük az együttműködést. Ezt magunkal visszük, ha nem bánják.

3. FEJEZET

Délután a csapat újra együtt volt, ezúttal a kapitányságon, egy tárgyalóban. Ivery hadnagy beszámolt a kapitánynak az akcióról.

-Egyszóval nincs eredmény. Az emberünk átvert bennü nket –fejezte be a történetet.

-Uraim, úgy látszik, nem vagyunk elég profik –állapította meg a kapitány lakonikusan. Hangjában nyoma sem volt megrovásnak, csupán megállapította a tényeket. -Nem lett volna szabad kiszúrnia benneteket.

-Ez igaz, főnök, de mentségünkre legyen mondva, hatalmas nyílt területen kellett megközelítenünk őt, ahol lehetetlen észrevétlenül lopakodni. Így is mindannyian hülyét csináltunk magunkból, ahogy eljátszottuk szerepeinket. Pedig jól alakítottunk, csak akinek vaj van a fején, az nyilván hamarabb gyanút fog, ha azt látja, hogy több ember egyszerre felé tart, még ha éppoly ártalmatlannak látszanak is.

-Rendben. Akkor most azt szeretném, hogy erőltessétek

meg az emlékezeteket, és próbáljátok felidézni, hogy lá ttatok-e valakit, aki valami miatt esetleg gyanús lehetett. Rajta uraim, halljam, mit gondoltok.

Elsőnek Ivery szólalt meg.

-Volt egy rakás gyerek, aki focizott, meg két tanár velük. Ezeket konnyű megtalálni, de nem hiszem, hogy ők gyanúsak lennének. Aztán voltak hárman, akik sárkányt eregettek, mind felnőttek, gyerekeik csak nézték. Ők sem lehettek, mert a sárkányokat már messziről láttam, és végig fent voltak, akkor is, mikor elhaladtam mellettük, tehát nem távozhattak onnan, hogy a telefonjukat a kukába dobják. No meg esemesezni se nagyon lehet ilyenkor. Aztán volt egy nagymama, aki két unokájára vigyázott, miközben azok já tszottak. Az egyiknek Simon visszaadta az elgurult labdát. Aztán többen gyalogoltak a dombon felfelé, ezek túl messze voltak, és többen a tó partján a madarakat etették...

-Ezek egyelőre nem nagyon érdekelnek –szólt közbe a kapitány. –Induljunk ki abból, hogy a fickó már nem volt ott, tehát olyan valakire gondoljatok, aki éppen távolodott a tótól.

-Én értem oda elsőnek –mondta a kocogó Skipton, de nem jött velem szembe senki. Értelemszerűen megelőztem néhány embert, aki ugyanarra tartott, hiszen futottam, de ezek nem t ávolodtak, hanem közeledtek a tóhoz.

-És ti, szerelmesek? –fordult fiatal beosztottjaihoz a kapitá ny.

-Nekem lenne egy kérdésem –kezdte Shirley, a csapat egyetlen női tagja. –Hadnagy, te ugye természetfotóst alakí tottál? Készítettél fényképeket, vagy csak kamuztál?

-Persze, hogy fényképeztem. Kellett a kattanás, nehogy lebukjak.

-Hát akkor… szerintem nézzük meg, hátha van rajta valami…

A nyomozók egyszerre megélénkültek. A kapitánynak is tetszett az ötlet.

-Kérem azt a memóriakártyát a fényképezőgépből. Alan, légy szíves, kapcsold be a számítógépet és a projektort. Végign ézzük a képeket, mindenki nagyon figyeljen. Valaki legyen oly kedves és sötétítse le a szobát.

Pár perc múlva mindenki feszülten figyelte a vetítővásznat. Sok fénykép készült, néhány személy több fotón is megjelent. Ezekből kiválogatták azt, amelyiken a legjobban látszott az illető, és ott helyben kivágták, elmentették a képet. Közben sorba jöttek a megjegyzések is, ahogy felismerték a szereplőket: „ ez az egyik tanár, ez a nagyi, ez itt hamburget zabál…” és „nézd ez meg te vagy, Alan, itt meg a kocogó John, amott meg a turbékoló szerelmesek…”